

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 24/07/2024.

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 196

Hòa Thượng dạy chúng ta rằng những ông già bà lão không biết chữ chỉ biết niệm Phật có thể đứng vãng sanh, ngồi vãng sanh, biết trước giờ ra đi. Còn những phần tử tri thức là cao minh thì làm việc gì cũng thiếu đi phần thanh tịnh, luôn tự cho mình biết hơn nên vọng tưởng phân biệt chấp trước quá nhiều.

Vừa qua chúng ta thấy một số phần tử tri thức cao minh lại bị chính cao minh của mình lừa gạt, đến nỗi bây giờ thân bại danh liệt không còn chỗ đứng trong cuộc đời, như Hòa Thượng dạy rằng: *“Trừ khi chúng ta không làm, còn khi đã làm thì đừng cầu mong người ta đừng biết”* bởi vì nhất định trời biết, đất biết, mình biết, người biết.

Những ông già bà lão luôn thành thật, lão thật niệm Phật còn một số phần tử tri thức thì ngược lại, một mặt niệm Phật, một mặt khởi vọng tưởng hoặc làm chút được việc thì cho rằng mình có công trạng. Trong vọng tưởng đầy những *“thành bại, được mất, hơn thua, tốt xấu”*, làm mất tâm thanh tịnh của người tu. Tổ sư đại đức dạy rằng tâm *“Tịnh”* thì cõi nước *“Tịnh”*, không có tâm thanh tịnh thì cho dù niệm Phật nhiều cũng không tương ứng cõi *“Tịnh”*.

Đây là điểm phân biệt giữa Phật pháp chân chánh và tà pháp. Tà pháp không giúp tâm người tu thanh tịnh. Tâm không *“Tịnh”* thì phiền não càng nhiều. Vừa rồi trên báo có đăng một đạo khiến gia đình người ta đang hạnh phúc thì trở nên tan nát vì vợ chồng li dị, suốt ngày chỉ cúng bái. Trong Kinh Lăng Nghiêm Phật nói, người mà muốn vãng sanh, muốn thành tựu đạo quả mà còn tâm dâm, tâm dục thì không khác gì nấu cát thành cơm. Huống hồ giáo chủ đạo này là một người nữ dạy đạo cho người khác được phép nhiều *“thiếp”* và dùng quyền giáo chủ để chọn người chồng trong gia đình đó làm *“thiếp”* của mình. Những người trong cuộc đều là phần tử tri thức, gia đình giàu có mà không nhận ra rằng mình đang bị lừa.

Hòa Thượng từng dạy mỗi chúng ta có 99% nguy cơ rơi vào tà kiến. Chỉ cần chúng ta tiếp cận một pháp nào đó thì liền khởi phân biệt, chấp trước cho nên tốt nhất chúng ta đã có pháp, có lối đi rồi thì không nghe, không thấy, không biết. Phật đạo thì phải xa lìa *“Sát Đạo Dâm, Tham Sân Si, Nói dối, Nói lười dối chiều, Nói lời hung ác, Nói lời thêu dệt”* còn Ma đạo thì không phải bỏ những thứ này, vẫn cứ làm thoải mái. Ma đạo lôi kéo được nhiều người đi theo vì bản thân những người đó thích làm những việc mà đạo Phật khuyên là nên phải xa lìa.

Phật pháp chân chánh càng tu học thì càng làm chúng ta đạt tâm thanh tịnh, tâm lượng rộng mở. Không cần “*danh vọng lợi dưỡng*” hay bất cứ thứ gì mà chỉ là tâm rộng lượng vì lợi ích chúng sanh. Như lời Tổng Bí Thư Nguyễn Phú Trọng nói trên ngực này không một tấm huân chương nhưng sau lớp áo này là một trái tim.

Chúng ta học Phật thì tập khí phiền não phải nhỏ dần và mất đi thì mới là có công phu, còn tập khí lớn dần cho thấy mình đã sai, phải làm lại từ đầu may ra còn có đủ thời gian. Hòa Thượng nói: “***Vọng tưởng càng nhiều thì tạo nghiệp luân hồi càng nhiều. Việc này nhất định không nên học. Đã là người tu hành việc càng ít càng tốt, quen biết người càng ít càng tốt***”, giống như người xưa nói: “*Giao tình của người quân tử nhạt như nước*” còn kẻ tiểu nhân thì nồng nàn nhưng thật ra chỉ là lừa dối lẫn nhau. Chúng ta chỉ cần không còn danh phận gì thì biết ngay tình cảm đó còn thật không.

Quen biết người càng ít càng tốt cho nên chúng ta phải lựa chọn. Thiện hữu tri thức và Thầy tốt bạn lành là những người chúng ta cần nên quen biết. Quen biết người giàu, người địa vị cao đôi lúc mình sẽ bị họ sai xử. Có người nói với tôi rằng nếu dịch bộ Kinh đó trong vòng 3 năm thì sẽ tài trợ khoản tiền lớn mà cả đời chưa chắc đã có nhưng tôi từ chối ngay và nói rằng tôi có cách làm của tôi. Riêng việc dịch Kinh thì phải hết sức cẩn trọng, không thể tùy tiện. Đúng như lời dạy của Hòa Thượng, càng quen biết ít càng tốt, quen người có địa vị, danh vọng, tiền tài càng ít càng tốt vì cuối cùng vẫn chỉ làm nhiều loạn thân tâm của chúng ta.

Công việc cũng vậy, phải là những công việc lợi ích chúng sanh thì đáng làm, chứ không phải đi tìm các công việc truy cầu danh lợi. Tôi từng đi các tỉnh tìm việc và đã mở ra các lớp trải nghiệm, lớp kỹ năng sống. Người xưa dạy rằng biết nhiều việc thì thêm phiền não, quen nhiều người thì lắm thị phi, phải quấy, tốt. Việc này chúng ta quan sát là sẽ sáng tỏ, chỉ cần chúng ta tan nhạt những tập khí “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*ảo danh ảo vọng*” thì tự nhiên chúng ta sẽ thấy rõ mọi việc như chỉ trong lòng bàn tay. Hôm nay lên lớp học, tâm cảnh chúng ta như thế nào chúng ta biết rất rõ. Chúng ta học Phật, học chuẩn mực Thánh Hiền thì phải hết sức cẩn trọng, biết quan sát một chút, đến đâu cũng phải xem xét hoàn cảnh sống của người khác để nhập gia tùy tục.

Vọng tưởng và tạp niệm của chúng ta quá nhiều nên che mờ minh cảnh, gương sáng của chúng ta. Lục Tổ Huệ Năng từng nói: “*Sở dĩ không thể chiếu sáng vì vọng tưởng quá nhiều*”, ảo danh ảo vọng, phân biệt chấp trước quá nhiều. Hòa Thượng nói: “***Chân thật có thể buông xả có hai nguyên nhân chính: Thứ nhất là thiện căn nhiều đời. Thứ hai là tường tận, thấu suốt đối với chân tướng sự thật. Đây là bậc thượng căn.***”

Tuy ông già bà lão không biết chữ mà có thể lão thật, thành thật niệm Phật là do thiện căn. Cho nên thượng căn và hạ ngu thì rất dễ học tập. Còn chúng ta không rơi vào hai hạng này. Chúng ta biết nhiều quá, nhưng biết không tới đâu, chỉ gây chướng ngại

cho mình, che lấp minh cảnh của mình. Chính chúng ta là người làm ra những việc này không phải ai khác.

Hòa Thượng nói: **“Một là thượng căn và hai là hạ ngu. Hai hạng người này có thể làm đến được triệt để. Chúng ta thì không thượng, không hạ nên niệm Phật không thành thật. Đối với sự thật thì không tường tận, không thấu suốt. Đây là việc phiền phức rất lớn, chướng ngại lớn nhất của người học Phật. Nhân duyên vãng sanh thành Phật sẽ bị lỡ qua trước mặt chúng ta”**.

Lẽ ra mỗi ngày, chúng ta phải lau bớt đi bụi bám trên minh cảnh của mình, đặng này, chúng ta lại để những thứ bụi tập khí phiền não ấy dày lên hằng ngày. Tôi từng nói **“Tài sắc danh thực thùỳ”** đụng đến thứ nào thì dính thứ đó, vì thế, chúng ta đừng cho mình có cơ hội tiếp xúc. Việc cực kỳ quan trọng thì chúng ta mới tham dự, việc không quan trọng thì không tham dự, chớ nên để phiền não vọng tưởng của mình dấy khởi. Tiếp xúc càng nhiều môi trường thì ảo danh ảo vọng càng lên cao. Mấy năm gần đây, tôi tránh bớt duyên, việc gì người ta có thể làm tốt thì tôi không can thiệp. Tuy nhiên việc gì nhỏ nhất nhưng lợi ích chúng sanh thì tôi vẫn quan tâm.

Trong tâm đây phân biệt vọng tưởng chấp trước thì chúng ta niệm Phật không thành thật. Niệm trong tâm thanh tịnh mới là thành thật. Hòa Thượng chỉ dạy: **“Kinh Vô Lượng Thọ nói rằng nhất hướng chuyên niệm. Chú trọng ở ngay chữ Nhất. Nhất chỉ cho nhất tâm, một phương hướng, một câu A Di Đà Phật, một hướng Tây Phương Tịnh Độ”**. Tất cả những thứ khác là từ bi xuất phương tiện, đủ duyên thì làm, không đủ duyên thì thôi.

Hòa Thượng tiếp lời: **“Quán Vô Lượng Thọ Kinh dạy rằng nhất tâm hệ niệm (hệ là giữ chặt, buộc chặt). Kinh A Di Đà dạy chúng ta nhất tâm bất loạn. Nhất hướng chuyên niệm, nhất tâm hệ niệm, nhất tâm bất loạn đều là ở chỗ chữ Nhất. Cho nên Trong ba Kinh: Vô Lượng Thọ, Quán Vô Lượng Thọ và A Di Đà Kinh, danh từ tuy không đồng nhau nhưng đều chú trọng đến một việc là chuyên tâm hệ niệm, nhất căn tịnh niệm”**.

“Cho nên phương pháp của Tịnh Độ có rất nhiều. Như ba bộ Kinh trên, danh từ tuy là nói khác nhưng đều là chuyên tâm ức niệm, nhất căn tịnh niệm. Đây là chỉ cho người cách niệm.” Cách niệm đều ở chỗ chữ Nhất, không có Nhị, nhị là sai rồi. Hòa Thượng tiếp lời: **“Tu Tịnh Độ thì phải có Tịnh Độ”**.

Người niệm Phật thì trong tâm phải **“có Tịnh Độ”**. Ngày ngày tu hành, tâm chúng ta phải **“Tịnh”** và khi làm các công việc lợi ích chúng sanh thì dùng tâm thái: **“Việc tốt cần làm, nên làm, không công, không đức”**, chẳng lưu lại ấn tượng trong tâm. Mọi việc chúng ta làm mà chúng ta đều dính mắc thì thứ gì chúng ta cũng có nhưng một thứ không có là không **“có Tịnh Độ”**, then chốt ở chữ **“có Tịnh Độ”**.

Hòa Thượng khẳng định: **“Trong tâm người niệm Phật phải có Tịnh Độ thì đời này nhất định sẽ vãng sanh. Không vãng sanh là do tuy có niệm Phật nhưng trong tâm không có Tịnh Độ.”** Cũng vậy, chúng ta làm việc gì, ở đâu thì công việc đó phải có trong tâm ta. Nhất tâm không phải là khi lái xe lại nhất tâm niệm Phật. Nếu lái xe mà nhất tâm niệm Phật là sai rồi. Lái xe thì phải nhất tâm lái xe. Có người ngồi nghe pháp cũng niệm Phật, tưởng như mình rất là nhất tâm, nhưng thật ra là sai rồi, xen tạp. Hòa Thượng đã nói rõ điều này trong 1200 chuyên đề.

Trong mọi sự, mọi việc chúng ta làm đều phải tường tận. Vậy thì khi chúng ta niệm Phật thì tâm chúng ta mới có Phật, mới có Tịnh Độ. Hòa Thượng cũng nói niệm Phật thì tâm phải có Phật. Tâm Phật phải thường hằng nơi mỗi chúng ta. Có người niệm Phật nhưng tâm không có Phật. Tâm Phật là gì? Tâm Phật là tâm luôn nghĩ đến lợi ích chúng sanh, giúp chúng sanh tiếp cận Phật pháp để có cơ may sống trong thế gian mà không khổ như những người ở thế gian, thậm chí giúp chúng sanh biết rõ nguyên nhân của khổ mà tiếp nhận nỗi khổ một cách tự tại.

Hòa Thượng nói: **“Tịnh Độ là tâm Tịnh, tâm Tịnh thì cõi nước Tịnh. Lúc nào tâm thanh tịnh rồi thì chân thật liền có thể nắm chắc được phần tự tại vãng sanh, biết trước giờ ra đi. Nếu có thể đoạn hoặc, tu thiện thì đây là tu phước.”** Nếu không có phước báu thì nhiều bệnh khổ cùng diễn ra. Có người một ngày uống rất nhiều thuốc để trị các thứ bệnh. Cho thấy tuổi càng lớn thì thậm chí hai ba thứ bệnh một lúc. Tích cực tu phước thì có phước và tu phước với tâm không chấp trước thì phước đức trở thành công đức.

Hòa Thượng tiếp lời: **“Khi lâm chung sẽ không bị bệnh khổ, tự tại vãng sanh, đây là đại phước báu. Tự tư tự lợi là ác, lợi ích chúng sanh là thiện. Vẫn còn tâm tư, tâm vọng tưởng thì không thể tránh khỏi bệnh khổ. Tất cả đều là chính mình tu mà được. Do vậy, muốn có quả báo thù thắng thì phải có nhân hạnh thù thắng”**./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!